

COLUMN – Zaterdag Live 25 november 2017 - Columnist: Gerard Verspuij

Hoe sterk is de fietser.....

Fietsen en luchtverontreiniging. Wat een combinatie. Dat kan helemaal niet. Fietsen is gezond, luchtverontreiniging niet. Wat een onderwerpen. Fietsen, dan denk je aan gezondheid. Aan de zon. Aan gezelligheid. Nou ja, in de reclamespotjes. Of in de vakantie op de Veluwe. Niet in je eigen stad.

Helden zijn het. En dan doel ik op de fietsers, die niet bij de eerste regenbui of tegenwind in de Randstadrail springen. Met regenpakken aan. Dat geeft doorzettingsvermogen en een sneller kloppend hart is altijd goed. En je kunt echt voortmaken. Weinig medefietsers, geen elektrische fietsen, geen mobiel-kijkende en overstekende voetgangers. Hoe gek het ook is, hoe slechter het weer, hoe prettiger het fietsen is.

Nee, dan mooi weer. Garantie voor een zootje. Je ziet aan het weifelende gedrag de onervaren fietser. Eerst linksaf slaan, dan je hand uitsteken en dan achteromkijken. Of auto's met stampende muziek uit open ramen, die je als fietser bombarderen met knallende bassen. Hoe heerlijk is het als je de kans krijgt om voor zo'n auto te stoppen in afwachting van het groene licht. Of minstens even erg een ouder stel op de elektrische fiets. Meestal onervaren. Geen inzicht in de remafstand. Altijd garant voor gevaarlijke situaties. En CO₂-neutraal is een elektrische fiets niet. En de scooters, bijna regelrechte rampen. Waarom kijken die bestuurders altijd zo boos?

En dan de fietspaden. Uitzonderingen daargelaten zijn ze altijd te smal, want de auto mag niet gehinderd worden. Je kunt niet naast elkaar rijden. Altijd beter dan direct op de rijbaan. Dat dan weer wel.

En zo kom ik uit op vroeger. Toen er nog principes waren en een strijd woedde voor een betere wereld en stad. Ook met de fiets. Op campagne voor de fiets en met de fiets. Zo moesten er fietsroutes komen. Door de Weimarstraat bijvoorbeeld. De middenstand stond destijds in vuur en vlam, want fietsende mensen kopen niet. Moet je nu eens zien hoeveel fietsen er staan rondom de Grote Marktstraat. Terug naar de Weimarstraat. Links en rechts parkerende auto's. Fietsen kun je er nauwelijks. Dubbel geparkeerd. En een chaos.

De fietser wordt meer bedreigd dan ooit. En waar we ook voor streeden, dat waren autovrije zones en autovrije zondagen. Waar is de strijd gebleven? Hoe is het zover kunnen komen? Hoe is het mogelijk dat de fiets nog altijd en nu meer dan ooit bedreigd wordt? Waar zijn de fantastische plannen gebleven? De ondernemers nemen nu het voortouw. Die komen met geweldige acties, zoals de Haagse Stadsfiets en met wat bijsturing zijn de gele en witte fietsen zo gek nog niet. En wat doet de politiek? Die handelt in asfalt met verkeersborden met 130 km erop.

Of ze sluiten onverteerbare compromissen en steken daarmee stokken tussen de spaken van de fietsen. Wel stallingen, geen vrije fietspaden. Wel parkeerplaatsen, geen voorzieningen om je fiets in je woonstraat veilig en droog te stallen. Oplaadplaatsen voor auto's. Voor fietsen een eenvoudige luchtpomp. Nergens te vinden.

Is er nu echt een partij die gaat voor de fiets ? Niet één! En als het erop aankomt zorgen de zogenaamde pluche-onderhandelaars wel voor het verkwanzelen van de fiets. Heel bijzonder, want onze Hagenaars en Hagenezen beseffen als geen ander dat het op de fiets zal aankomen om in de toekomst nog ergens aan te komen. Gezondheidsverlies en je kont niet meer kunnen keren zijn de gevolgen van het huidige autobeleid.

Mensen willen dat niet. Met compromissen sluiten om vooral op het pluche te blijven kom je er niet. Je nek uitsteken, risico's nemen, gaan voor je idealen, dat leidt tot echte verbeteringen. Het is niet voor niets, dat mensen daarom politiek gezien van de fiets afstappen en het wel geloven. Het voorbeeld van vandaag, de bedreiging van de fietser door de scooter is van een dergelijk kleine omvang waardoor het grote geheel uit het oog wordt gelaten. En erger, de huidige toestanden blijven bestaan.

En dan gaat het om de leefbaarheid in onze stad. Om de veiligheid voor de fietser. De stopzetting van de luchtverontreiniging. Het vergroten van de gezelligheid. Het krijgen van contact met elkaar. Het inruilen van parkeerplaatsen voor speelruimte voor kinderen op straat. Weg van die PC's, spelen op straat. Groen voor steen. Gemiddeld 30 minuten als beweegnorm gemakkelijk halen op de fiets in plaats van 30 minuten zitten achter het stuur of op de achterbank. Werkgelegenheid bieden in de fietsersbranche.

Spring maar achterop in de beweging, die niemand meer stopt. Van zitten op de achterbank naar zitten aan het fietsstuur. Als sterke, eenzame fietser, die aansluit bij het alsmat groter wordende peloton. Ere en ruimbaan voor het ijzeren ros.